

## Arrest

nr. 105 275 van 19 juni 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1.1. Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan. De vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 91 785 van 20 november 2012 omdat de beweerdde problemen met de MVD-medewerkers ongeloofwaardig zijn en omdat de hoedanigheid van Yezidi van verzoekster op zich geen bewijs is van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van*

vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.1. De nood aan bescherming, geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

2.2. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker K.U. de Georgische nationaliteit bezit, zodat de toetsing moet geschieden ten aanzien van Georgië.

De Raad stelt bij arrest nr. 91 785 van 20 november 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede en huidige asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan een oproepingsbrief neer van een rechtbank waarbij hij wordt opgeroepen op 24 september 2012 en een brief van zijn advocaat. Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn vorige asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 91 785 van 20 november 2012 te tornen. De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 91 785 van 20 november 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Hetzelfde dient gezegd te worden over de fotokopie van een dagvaarding gevoegd bij het verzoekschrift, voor zover hieraan enige bewijswaarde kan worden gehecht vermits fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk gefabriceerd kunnen worden, waarbij verzoeker werd opgeroepen om te verschijnen op de rechtbank op 5 september 2011. Bovendien is het de Raad onduidelijk waarom verzoeker dit document niet tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft voorgelegd noch hiervan enige melding heeft gemaakt.

2.3. Evenmin wordt betwist dat verzoekster S.J. de Armeense nationaliteit bezit, zodat de nood aan bescherming in haren hoofde dient getoetst te worden ten aanzien van Armenië.

De Raad stelt bij arrest nr. 91 785 van 20 november 2012 vast dat de hoedanigheid van Yezidi van verzoekster op zich geen bewijs is van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet. In haar tweede en huidige asielaanvraag geeft verzoekster enkel aan het niet eens te zijn met de inschatting van de commissaris-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag dat zij als Yezidi in Armenië terecht kan en verwijst naar de moord op een 75-jarige Yezidische vrouw in Erevan ongeveer twee jaar geleden. Echter, de verwijzing naar één feit van ernstige agressie jegens een Yezidisch persoon, twee jaar geleden gepleegd, vermogen niet aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 91 785 van 20 november 2012 te tornen. De algemene rapporten en berichten aangaande de Yezidi in Armenië waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, volstaan evenmin om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor het overige baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot K.U. ten aanzien van Georgië worden aangevoerd. Uit het voorgaande volgt dat deze problemen ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg lijkt verzoekster evenmin in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

*vluchtelingenrechtelijk zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Armenië.*

*3. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat*

*'s Raads arrest nr. 91 785 van 20 november 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.*

*Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

*4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië en Armenië."*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 26 april 2013 opgenomen grond, volharden verzoekende partijen in hun asielrelaas. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 14 juni 2013 slechts stellen te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 26 april 2013 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

Het document neergelegd ter terechtzitting, luidens verzoekende partijen een medisch attest waarin vastgesteld wordt dat hun dochter werd verkracht, is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document niet in overweging genomen.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

## **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,  
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS